

Echo

NSPV - SNPS - NGPS

(A) SOCIALE MEDIA

BLIJFT NAVAP IN DE
TOEKOMST

<https://www.facebook.com/nspvsnpsngps/>

https://twitter.com/nspv_snps/

<https://www.instagram.com/nspvsnpsngps/>

DRIEMAANDELIJKS
TIJDSCHRIFT
DECEMBER
2020

NR.737

WOORDJE VAN DE VOORZITTER

2020 zal een jaar zijn om heel vlug te vergeten.

Velen onder u zijn zelf besmet geraakt of hebben zelfs een dierbare verloren door het verschrikkelijk virus.

De tweede golf heeft voor gevolg gehad dat we in een tweede lockdown verzeild zijn geraakt. Lockdown blijkt een nieuw begrip dat voor eeuwig in ons collectief geheugen zal gebeiteld staan.

Hilarisch en triestig tegelijk te moeten vast stellen dat onze beleidsmakers het heel moeilijk hadden om dit Angelsaksisch woord volledig uit te spreken zonder te stotteren of zich te excuseren. Of om onmiddellijk klaar te staan met enige argumentatie dat het een lockdown betreft maar ook weer niet..

Deze inleiding om onmiddellijk met de deur in huis te vallen. De brave burger moest en zou gehoorzamen en allerlei nieuwe wetten en aankondigingen werden gemaakt door de spiksplinternieuwe ploeg die wel wist hoe je een pandemie berijdt.

Met als resultaat dat de Man met de witte baard en zijn kleuren sekseloze metgezel in het holst van de nacht met zijn boot vanuit het verre Spanje, kwam aangevaren in plaats van op klaarlichte dag onder het nodige lawaai van de lachende snoetjes van onze nazaten.

Vrijwel onmiddellijk werd door allerlei topvirologen aangekondigd dat de Kerstman ook maar beter zijn arrestatie op winterstalling kon plaatsen en zijn rendieren tijdelijk verder kan laten grazen op de ijzige vlaktes van zijn schuilplaats.

Ook de traditionele familiebijeenkomsten, vaak gepaard met de nodige onbenullige geschenkjes, te veel taart en de jaarlijkse terugkomende ruzies tussen verre neven en

nichten over duistere erfenissen, moeten dit jaar plaats hebben door middel van de nieuwe technologie. Feestjes via Skype, Teams, en nog andere moeilijk uitspreekbare namen. Gezelligheid troef...

En de politiemedewerkers dan? Die mogen weer eens opdraven om de sterke hand van de wet te zijn. Regels zijn regels en iemand moet ze doen naleven. En dat zijn uiteraard onze politiemensen. Een nieuw fenomeen steekt de kop op met een ronkende naam : ‘ de coronapatrrouille’. Maar de vaststelling is ook dat hoe langer de pandemie duurt, hoe meer mensen de regels vierkant aan hun laars lappen. Dit leidt soms tot heel agressieve toestanden tijdens interventies van onze politie.

De lockdownparty's lijken wel een doorslag van de donkere tenten uit de periode van de drooglegging. Eliot Ness zou zich vandaag in zijn sas voelen.

Alleen is de werkelijkheid veel triester. Immers door de ongehoorzaamheid van enkelen wordt de maatschappij bedreigd, geraakt het virus niet snel onder controle en worden onze politiemensen vaak slachtoffer van onnodig en zinloos geweld. En waarom? Omdat er ergens toch iets schort met het collectief bewustzijn.

De voorbeelden zijn haast ontelbaar waar collega's bedreigd, geslagen en gestampt worden omdat ze regels willen doen naleven, zoals opgedragen door de overheid.

Ik schrijf letterlijk ‘overheid’ want in het kluwen van verantwoordelijken is het tegenwoordig haast onmogelijk om nog vast te stellen wie nu nog verantwoordelijk is voor wat.

En de politieman van het terrein tracht de situatie in te schatten en begrijpt er vaak zelf ook niets meer van. Maar valt er in feite wel iets te begrijpen? Het is eenvoudig, mensen die regels overtreden is fout, mensen die tegen de politie beginnen te argumenteren omdat ze in fout zijn is tweemaal fout. Mensen die geweld gebruiken tegen de politie omdat ze al twee maal in fout zijn , is drie keer fout.

En drie keer is scheepsrecht. Zo eenvoudig ligt het toch. Soms is het dan onbegrijpelijk wat de magistratuur dan niet kan vatten. “ Als blijkt dat... (blabla) ... dan (blabla) ... “

Tegenwoordig wordt alles door iedereen gefilmd en dan zijn de zaken toch duidelijk of niet?

Of ligt het niet zo eenvoudig? Ik hoop dat dezelfde redenering wordt gevolgd in het kader van het onderzoek naar het spijtig overlijden van een man ingevolge een aanhouding en opsluiting in een politiecel op een van onze luchthavens.

Of ligt het echt niet zo eenvoudig?

Wij hebben alleszins de indruk dat tegenwoordig heel wat uitgelegd wordt in het nadeel van onze politie? Wat wil men bereiken? De straat overlaten aan crapuul en schoelje; het rijk verdelen tussen dealers en pooiers? Of betekent de Staat eigenlijk dan nog wel iets? Hebben we nog een identiteit, een samenleving die ‘nee’ zegt tegen criminaliteit. Durven onze politici en onze leiders eigenlijk nog wel recht staan en zeggen ‘stop’, het is genoeg, de politie moet terug haar plaats krijgen die ze verdient. Namelijk als onmisbare partner in de veiligheidsketen, als hoeksteen van de maatschappij, als sterke arm van de Wet. Sterke arm en niet het slappe handje...

Politici neem uw verantwoordelijkheid en laat uw politie niet in de steek. Toon daadkracht maar respect naar uw politie.

Als vakorganisatie streven we al jaren voor de invoering van drie eenvoudige denkprincipes:

- Blijf met uw fikken van onze flikken
- Laat ons onze job doen.
- Blijf met uw handen van ons statuut.

Maar zoals ik elke keer blijf herhalen, uw vakbond kan pas slagkracht krijgen als ze kan en mag rekenen op uw steun, op uw sympathie, op uw bijdrage en op uw begrip. Het NSPV is en zal altijd een vakbond zijn van en voor politiemedewerkers.

Nu reeds een fijn jaareinde gewenst aan u en iedereen die u dierbaar is.

Samen sterk

Carlo Médo
Nationaal voorzitter

Gelet Art. 29 van de wet 24 maart 1999 bedraagt de bijdrage voor actieve personeelsleden vanaf 1/1/2021:

- €168,00 (jaarlijkse bijdrage)
- €14,00€ (maandelijkse bijdrage)

SYNDICALE ECHO

Colofon

De 'ECHO' is het trimestrieel tijdschrift van de vzw NSPV. Niet-leden en geïnteresseerden kunnen intekenen op een jaarabonnement door het storten van € 77 op rekeningnummer BE06 3101 1451 1822 van het NSPV.

De adresgegevens worden behandeld in overeenstemming met de Wet op de Privacy (Wet 08/12/1992).

Verantwoordelijke uitgever:
Carlo Médo
Lay-out - Eindredactie:
Joeri Franck

Romboutsstraat 1/011
1932 Zaventem
T 02 644 65 00
www.nspv.be

(A)SOCIALE MEDIA

De (a)sociale media... een fantastische digitale tool of de ziekte van deze eeuw?

Degenen die me kennen, weten dat ik, wat men over het algemeen een 'grote gebruiker' van sociale media noemt, ben.

Ik vind namelijk al jaren dat ze je de mogelijkheid bieden om rechtstreeks je 'vrienden', je 'klanten', journalisten en beleidsmakers aan te spreken of om gewoon een veelheid aan informatie te vinden.

Wil je de mensen laten weten dat je een vergadering, een informatievergadering, een verkoop, ... organiseert? De video voor de leden kan niet wachten?

De traditionele kleine advertenties zijn allang vervangen door FACEBOOK-pagina's, TWEETS, INSTAGRAM-posts of YOUTUBE en met een ongeëvenaarde efficiëntie en aantal bestemmingen. Op zoek naar een oude schoolvriend? Je zult geen snellere en efficiëntere 'detective' vinden dan deze sociale media.

« The Sky is the limit ! »

Zijn deze sociale media dan gewoonweg niet fantastisch, broodnodig en onberispelijk?

Laten we hier niet te snel gaan. Zoals we hebben gezien, maken ze ongetwijfeld uiterst efficiënte en snelle zoekopdrachten en mededelingen mogelijk. Helaas spuien ze ook steeds vaker beledigingen, bedreigingen, pesterijen... in het rond.

De 'traditionele' media melden regelmatig tot welke drama's dit allemaal kan leiden, vooral onder jongeren. Je vindt er heel interessante informatie, zelfs al is het soms te betreuren dat de informatie "kant-en-klaar" afgeleverd wordt en dat de kritische geest, die broodnodig is om een bericht te analyseren, verdwijnt. Helaas vind je er ook een hele stroom haatdragende, intimiderende, bedreigende, denigrerende, racistische, seksistische, ... commentaren terug van mensen die zich in ware troepen verenigen en bereid zijn om te getuigen over die 'grote complotten' in onze maatschappij, vooral in deze tijden van een wereldwijde pandemie.

Zulke figuren zullen niet aarzelen om, als verbitterd en afgewezen vriendje, de intieme foto's of video's van hun ex te verspreiden, een fenomeen dat helaas bekend staat als 'Revenge Porn', terwijl anderen zich dan weer haasten om een 'fatwa' uit te vaardigen tegen deze of die ongelovige...

Zoals we zien, kunnen er heel wat wantoestanden zijn, die vaak ook nog eens verwoestend zijn. Hoeveel reputaties zijn er wel niet vernietigd, hoeveel levens zijn er niet op dramatische wijze ontwricht door een gedwongen verhuis, een verandering van school... of zelfs door politiebescherming na het ontvangen van doodsb bedreigingen of wat te denken van de onherstelbare zelfmoord bij tieners die door hun klasgenoten gepest worden.

Umberto Eco, Italiaanse erudiet en schrijver benoemde het als volgt : « De sociale netwerken hebben recht van spreken gegeven aan legioenen imbecielen die vroeger alleen maar hun zegje deden op café, en zo geen kwaad berokkend aan de gemeenschap. Vandaag hebben ze evenveel recht van spreken als een Nobelprijswinnaar. »

De recente terroristische aanslagen bij onze Franse bureaus hebben de vele debatten over de "vrijheid van meningsuiting" in een ander daglicht gesteld. De vraag die zich stelt: vormt het verwijderen van haatdragende, racistische inhoud uit sociale media werkelijk een aanslag op de vrijheid van meningsuiting?

Artikel 9 van het wereldhandvest voor ethiek voor journalisten bepaalt:

"De journalist zorgt ervoor dat de verspreiding van informatie of meningen niet bijdraagt tot het aanwakken van haat of vooroordelen en stelt alles in het werk om de verspreiding van discriminatie op grond van geografische, raciale, sociale of etnische afkomst, geslacht, seksuele geaardheid, taal, handicap, godsdienst en politieke overtuiging te voorkomen. »

Het zou ijdel en aanmatigend zijn om te doen alsof we hier een geloofwaardig antwoord op deze vraag vinden. Toch moet het ons doen stilstaan bij de dingen. Stilstaan bij de gevaren van het publiceren van informatie

waarvan men de bron, de waarheidsgetrouwheid, de nauwkeurigheid ... niet kent, maar ook stilstaan bij de gevolgen die deze publicaties kunnen hebben.

Wie heeft er nog nooit een bericht ontvangen dat neigt naar een belediging of zelfs ronduit een bedreiging? Zelfs van mensen waarvan men zou denken dat ze boven alle verdenking staan. De anonimiteit van een pseudoniem, 's nachts, achter een scherm, verandert mensen soms. Grondig, onverklaarbaar...

Anderen aarzelen niet om zich als slachtoffer op te werpen, simpelweg omdat hun mening niet door iedereen wordt gedeeld of omdat sommigen zelfs een tegenstrijdigheid durven te uiten. En dat dit voor hen ondraaglijk is. Het resultaat is een ongelooflijke uitwisseling van woorden en meningen op de sociale media. Elk met zijn voor- en tegenstanders. Om, soms, te eindigen voor de rechtbank.

Moeten we het uiteindelijk laten varen? Moeten we deze sociale media ontvluchten?

Zeker niet. Omdat ze een uiterst krachtig instrument zijn, gemakkelijk te gebruiken en in korte tijd kan men heel wat mensen bereiken. Anderzijds is het noodzakelijk om ze te 'temmen' en ze te gebruiken in overeenstemming met de waarden die door mensen of organisaties verdedigd en/of gedragen worden. Er is geen sprake van volgzzaamheid of onstuimigheid. Het verdedigen van een standpunt, een waarde of zelfs een beroep, dat is onze core business!

De politieke wereld, waarvan de meeste vertegenwoordigers zeer actief zijn op deze media, is zich bewust van de gevaren en excessen van de sociale media en is de laatste tijd ontroerd door de vele excessen die er zijn. Er wordt zelfs gesproken over een

wetsvoorstel om haat op sociale media te bestrijden. Wordt ongetwijfeld vervolgd.

Het zou in ieder geval dwaas zijn om in onze maatschappij, waar 'onmiddellijk' heel vaak de regel is geworden, ons deze nieuwe technologieën en de voortdurend evoluerende digitale wereld te onzeggen. Maar het zou net zo dom zijn om af te zien van 'fact checking', waarmee betrouwbare informatie steeds gepaard moet gaan.

De NSPV staat volop in de 21e eeuw. De digitale eeuw. En we zijn van plan om de technologieën onder de knie te krijgen, ze te gebruiken voor ons werk. Modern en compromisloos, maar met respect voor de mens en zijn waarden.

Op Instagram, YouTube, Twitter, LinkedIn of Facebook, in WhatsApp-discussiegroepen, zijn we meer dan ooit vastberaden om u te informeren, in real time, zonder overhaast te werk te gaan en met de nodige professionaliteit.

2020, het jaar van Covid, 2020, een vervloekt jaar. Veel belangrijke vergaderingen konden niet doorgaan en we moesten zelfs onze algemene vergadering en de verkiezing van de nationale mandatarissen via 'videoconferentie' laten verlopen. Ongezien voor onze eerbiedwaardige organisatie!

In alle slechte dingen schuilt er iets goeds! Zoals altijd zal het NSPV zich aanpassen en in 2021 klaar staan om de moeilijkheden het hoofd te bieden en te evolueren. "NSPV 3.0" is van de partij !

Thierry BELIN - Nationaal Secretaris

NATIONAAL SYNDICAAT VAN HET POLITIE- EN VEILIGHEIDSPERSONEEL VZW

NSPV

Een klare kijk op uw toekomst!

Volg ons

Contacteer meteen

NSPV VZW
Romboutsstraat 1/011
1932 Zaventem
T 02 644 65 00
www.nspv.be
ING IBAN BE06 3101 1451 1822 BIC: BBRUBEBB
Ondernemingsnr. 0443 002 760

Samen sterk!!

BLIJFT NAVAP IN DE TOEKOMST

Met de regelmaat van de klok krijgen we de vraag:

Wat met NAVAP in 2022, 2023, 2024, 2025....

Dit zijn uiteraard legitieme vragen maar momenteel kunnen we jullie daar geen antwoord op geven. Niettegenstaande paragnosten en waarzeggers al langer beweren dat mensen in de toekomst kunnen kijken, kunnen syndicalisten dit niet.

Zoals de meesten van jullie weten kan je NAVAP maximaal 6 maanden op voorhand aanvragen en zolang er geen regering was kon er ook geen aanpassing gebeuren aan de NAVAP. Maar sinds enige tijd is er een nieuwe regering. In de regeringsverklaring is er niet onmiddellijk iets terug te vinden aangaande aanpassingen aan de bestaande pensioenregeling die momenteel van toepassing is op de actieve bevolking.

Zware beroepen was een van de grote pensioendossiers tijdens de vorige legislatuur. De regering-Michel had beslist om in twee stappen vanaf 2025 de pensioenleeftijd op te trekken naar 66 jaar en vanaf 2030 naar 67 jaar, wie zijn hele leven zwaar werk had verricht zou vervroegd op pensioen mogen. Maar de onderhandelingen tussen bonden en werkgevers om uit te klaren wie hiervoor in aanmerking zou komen liepen helemaal vast. Nu we het nieuwe regeerakkoord konden inkijken stellen we vast dat de regeling i.v.m. de zware beroepen helemaal verdwenen is.

Bij de eerdere onderhandelingen over deze materie wilden de vakbonden de groep van zware beroepen zo ruim mogelijk maken. De liberalen vreesden, samen met de N-VA, dat de regeling voor de zware beroepen te veel geld zou kosten.

Wat er in de plaats komt, is nog compleet onduidelijk. Tegen september 2021 wil de regering een pensioenhervorming op poten zetten!

Wanneer we het regeerakkoord erbij nemen stellen we vast dat er alleszins niets instaat over vroeger stoppen met werken. Door middel van enkele passages in het regeerakkoord stelt men wel een betere regeling voor het einde van de loopbanen voor. De regering kijkt dan naar bestaande systemen zoals de 'landingsbanen'. Mensen boven de 55 jaar kunnen dan minder uren per week gaan werken, hun lager loon wordt dan aangevuld met een uitkering. Minister van Pensioenen Karin Lalieux (PS) is aan zet om over deze materie een goede regeling uit te werken.

“Betere regeling einde loopbaan” Dus zouden we er kunnen vanuit gaan dat een wijziging aan de NAVAP-regeling niet direct op de agenda staat. Momenteel zijn er ons ook geen signalen gekend die erop wijzen dat er aan de NAVAP zou worden gesleuteld.

Het NSPV denkt dat, de NAVAP-regeling nog wel even mee zal gaan, maar veel verschillende factoren kunnen het systeem beïnvloeden.

Maar laat uw syndicaat tot besluit één ding duidelijk stellen het NSPV zal er heel zijn gewicht achter zetten wanneer de NAVAP-regeling op toekomstige onderhandelingen zou ter sprake komen om deze te verdedigen. Het NSPV zal als enig Neutraal Syndicaat, over de nodige vrijheid beschikken om vrij en onbevangen zijn standpunt bij de Vivaldi-regering te poneren om de politiemensen te verdedigingen zonder te moeten vrezen de politieke partijen tegen de haren in te strijken.

U lidmaatschap van het NSPV loont, hoe groter het getal hoe meer gewicht we in de schaal kunnen leggen indien nodig.

De nota van de regeringsformatie die is gepubliceerd, bevat veel punten met betrekking tot de politie en de veiligheid, maar ook justitie.

- Een nieuw rekruteringsproces om de tijd tussen de sollicitatie en de indiensttreding aanzienlijk te verkorten. Gepersonaliseerd plan voor bepaalde lokale politiediensten en gebieden. Geplande specifieke profielen (met name voor FGP)
- Aanwerving van ten minste 1.600 personeelsleden/jaar en de mogelijkheid om mensen in hun eigen politiezone aan te werven
- Aanpassing van de opleiding, rekening houdend met het aspect ‘diversiteit’.
- Financiering van de lokale politiezones (KUL) wordt aan de huidige realiteit aangepast
- Het systeem van federale dotatie van de politiezones en de federale preventiemiddelen zal worden herzien.
- Bevordering van de optimale grootte van politiezones
- De weg van innovatie verderzetten, moderne en mobiele politie, voortzetting van digitaliseringsprojecten
- Nultolerantiebeleid voor geweld tegen politie en reddingswerkers
- Geweldplegers zo snel mogelijk voor de strafrechter vervolgen
- In het geval van ernstig lichamelijk geweld, geen klassering wegens opportuniteitsredenen.

Veel punten zijn opgenomen in onze eisenbundel

<https://nspv.be/go/eisenbundel>

Fadila Maaroufi is een Belgisch-Marokkaanse met een diploma antropologie op zak. Ze is actief als straathoekwerker en werkt al 15 jaar in verschillende kwetsbare wijken in Brussel. Ze is medeoprichter van het Observatoire des fondamentalismes. Vandaag deelt ze met ons haar ervaringen in de wijken die vaak als moeilijk worden omschreven, een compromisloze getuigenis over de gewoontes van wat ze 'de gemeenschap' noemt.

Fadila stelt zichzelf even voor. *Ik ben geboren in Kuregem en ik ben de oudste in een gezin van acht (vier meisjes, vier jongens). Twee van mijn broers kwamen in de problemen met de politie.*

Ik heb 27 jaar in Kuregem gewoond. Daarna werkte ik als maatschappelijk werker in verschillende wijken zoals de Marollen, SintGillis, Vorst, Anderlecht ... rond preventie en veiligheid, in verschillende diensten zoals "L'Aide en Milieu Ouvert" (AMO), een dienst voor jeugdzorg in Anderlecht waar ik 5 of 6 jaar gewerkt heb.

Hoe ziet uw parcours eruit ?

Ik heb een nogal gecompliceerd leven gehad. Ik kom uit een buurt waar de scholingsgraad laag is. Het was vanaf het begin erg ingewikkeld. Mijn leven binnen mijn familie was erg moeilijk en er waren veel stiltes. De andere kinderen in de buurt maakten hetzelfde mee. Het was dus moeilijk om met een gerust hart naar school te gaan en tegelijkertijd werd je neergehaald. Toen ik ervoor koos om naar een gerenommeerde school te gaan, had ik het echt moeilijk, naar school gaan was ingewikkeld. Maar wie vindingrijk was en het systeem begreep, kon zelfs met tekortkomingen slagen. Je gaat naar het volgende jaar, maar je zakt van niveau. Bijvoorbeeld door van ASO naar BSO te gaan. Ik heb twee jaar algemene vorming gevolgd aan het St. Louis, daarna drie jaar techniekwetenschappen en tot slot technisch tekenen.

Ondertussen had ik ook een jaar gemist op de middelbare school. In 1992 werd er een overval gepleegd op het Baraplein toen ik 16 jaar was. De boeven vuurden in het rond en ik werd geraakt in mijn arm. Dit hielp natuurlijk allemaal niet. Ook achteraf had ik hier nog last van en ik maakte ook een gedwongen huwelijk mee... Na die overval was ik kwetsbaar en toen kwam er een gedwongen huwelijk in Marokko. Ik moest enkele documenten in het Arabisch ondertekenen en ik begreep helemaal niet wat ik precies moest ondertekenen. Toen ik terugkwam, was ik getrouwd. Ik moet 17 jaar oud zijn geweest. Ik bleef een tijdje getrouwd zonder enig contact met de persoon waarmee ik getrouwd was en ik zat dus vast. Ik kon niet tegen mijn familie ingaan omdat er animositeit heerste. Bij de sociale diensten werd er niet veel geluisterd. Zodra er een probleem was bij mensen van Noord-Afrikaanse origine, ontdeden ze zich van het probleem en deden ze alsof er niets was gebeurd. Ergens werden we in feite het zwijgen opgelegd. We wisten ook dat als we spraken, ze zouden proberen te bemiddelen, ze begrepen niet dat bemiddeling in een patriarchaal familiesysteem gebaseerd op eer, helemaal niet zou werken, vooral niet voor de meisjes.

Uiteindelijk heeft de sociale dienst ons in een slachtofferrol geduwd, zelfs op school. Je hoefde maar te huilen, te klagen over racisme en je kon krijgen wat je wou.

Bijvoorbeeld: "Het gaat niet goed bij het OCMW, ik heb geen recht op "een leefloon", of "ik krijg geen baan vanwege racisme". Zodra je het over

racisme had, werd dat geaccepteerd. Zodra het onze gemeenschap betrof, begrepen ze de situatie niet en wisten ze niet wat ze moesten doen.

Mogen we dan stellen dat al deze ervaringen uw levenspad beïnvloed hebben en uw engagement om vandaag de dag te gaan getuigen?

Ja, helemaal. Het geweld dat ik meekreeg en het feit dat ik werd verhinderd om te praten, zelfs als maatschappelijk werker, speelde een grote rol. Mijn verhaal als maatschappelijk werker was om te zeggen dat als we jongeren echt willen helpen om hieruit te komen, we ze bewust moeten maken, zodat ze opgroeien en niet onophoudelijk herhalen dat het de schuld van anderen is. Omdat ik dit zelf niet had, vond ik het belangrijk om dit werk te doen. In feite moest ik aan mezelf werken. Omdat je veel schuldgevoelens hebt. Je bent ontrouw tegenover je familie en je gemeenschap. We hebben al sinds onze jeugd zoveel te horen gekregen dat als we tegen onze familie en gemeenschap ingaan, het niet goed is. Dus dat wordt heel moeilijk, we worden heen en weer geslingerd.

Maar op een gegeven moment zei ik tegen mezelf dat ik niet kon blijven zwijgen. Zelfs voor mijn mentale gezondheid. En ik denk dat als sommige mensen dit geweld tegen de maatschappij hebben, dat dit komt omdat ze zichzelf niet in vraag mogen stellen. Ik denk dat het heel gewoon is in de gemeenschap. Er wordt ons gevraagd om te zwijgen, en vandaag nog meer dan voorheen.

U weet dat de politie vaak wordt beschuldigd van racistisch gedrag, enz... Het zou dom zijn om te zeggen dat er geen racisten in het politiekorps zijn, omdat er overal racisten zijn. Maar het is zeker geen meerderheid, integendeel. Dus ik vroeg me af, jullie die in deze wijken hebben gewoond en contact hebben gehad met de politie, vooral toen jullie gewond raakten bij de overval, hoe jullie je voelen over de politie? Heeft u het gevoel dat u vaker gecontroleerd bent dan anderen vanwege uw Noord-Afrikaanse uiterlijk, voelde u deze etnische profilering die wordt toegeschreven aan de politie en, ten slotte, voelde u dat het gedrag van de politie ten opzichte van u ongepast was, racistisch...?

Eerlijk gezegd nee. Ik begreep niet waarom ik hoorde dat de politie racistisch was. Als ik contact had met de politie, was dat altijd vriendelijk. Toen ik in de arm werd geraakt, waren ze ongelooflijk aardig. Maar zelfs op straat, werd ik nooit ondervraagd. Mijn andere broer, die ook geen problemen maakte, heeft dat nooit meegemaakt, een arrestatie of een identiteitscontrole enz. Aan de andere kant, diegenen die rondhingen op Clemenceau, de hangjongeren of die drugs en shit verkochten... Ja, natuurlijk raakten ze in de problemen omdat ze samenkwamen en problemen veroorzaakten. Zodra ze de politie zagen, gooiden ze stenen naar hen. Er was ook provocatie van de kant van sommige jongeren. Het kwam niet uit het niets.

Sommige van uw broers hebben dus problemen gehad door de verkoop van drugs, ... ?

Maar in de wijk wisten we wie wat deed. We wisten altijd wat er aan de hand was en als er een diefstal was, wisten we wie die gepleegd had. Maar we konden het elkaar niet vertellen. Ik hoorde een aantal jongeren de politie beledigen door

ze racisten te noemen, maar we wisten heel goed wie de dader was. In ieder geval wisten we dat als je iemand racistisch noemde, je jezelf verdedigde, zelfs als hij of zij dat niet was.

En nu ? Ziet u een evolutie of blijft dit op dezelfde manier verder evolueren met een systematische slachtofferrol en met schreeuwen dat er racisme in het spel is zodra men betraapt wordt?

Ja, het is actueler dan ooit. Mensen zijn bang om racistisch genoemd te worden of om moslims te discrimineren.

We zagen het met de "Black Lives Matter" demonstratie. Ik zie het in relatie tot mezelf. Het feit dat ik gekleed ben zoals ik ben, wel ik word beledigd en krijg van alles naar mijn hoofd geslingerd, zelfs racist. We zien een delinquentie die erg aanwezig is. We zien ook wat maatschappelijk werkers in gezinnen en in de verschillende wijken zeggen over afwijzing, over luiereien omdat mensen sociaal achtergesteld zijn.

Dat zagen we ook bij de rellen in Anderlecht tijdens de lockdown. Er werd een beroep gedaan op een imam om de jongeren aan te spreken terwijl de politie aanwezig was. Als er zulke rellen zijn, dan wordt hiertoe opgeroepen. Via sms'jes, van wijk tot wijk en de dingen worden opgeblazen. We roepen de anderen op en zeggen: "Een van onze broeders is gestorven of aangevallen of lastig gevallen". En dan komt iedereen, zelfs als ze de persoon niet kennen. Maar het maakt niet uit, want het is iemand van de gemeenschap.

Wat mij stoorde was dat ze een beroep deden op een imam alsof de imam het enige gezag was voor de jongeren. Alsof alle jongeren de facto moslims zijn. Welk beeld geven we hen? Diezelfde imam zegt, de volgende dag, dat de politie dom optrad. Hij zegt het luid en duidelijk. Dus deze persoon die verondersteld werd als gezag op te treden en de dingen te kalmeren, steekt opnieuw het vuur aan de lont en giet de volgende dag al olie op het vuur.

Vaak zegt men dat voor moslims, ongeacht het land waar ze verblijven, de Koran boven de wet staat. Is dit een legende volgens u ?

Het is geen legende. Voor elke moslim staat de Koran boven de wet.

Het moet gezegd worden dat er moslims zijn die hun geloof heel goed beleven. En ze willen dit discours niet horen. Degenen die een gezin willen stichten en die niet willen dat hun kinderen in dit discours vervallen, wel, ze verlaten deze wijken. Ze trekken weg. De anderen blijven volgens dezelfde logica als slachtoffer dan en de Koran die boven alles staat. En tegelijkertijd vragen we ons af of het geen excuus is.

Maar het is duidelijk dat wat ik altijd gehoord heb, God heerst en de Koran staat boven de wet. Iets anders zeggen is verkeerd en je kan nagewezen worden en zelfs bedreigd of aangevallen. Zoiets kan je niet zeggen.

In eerste instantie gaan ze proberen je terug te brengen in de gemeenschap door te zeggen: "Je bent een beetje verdwaald". We moeten allemaal hetzelfde zeggen over vijanden. Als je niet luistert, dan gaan ze over op een andere versnelling, beledigingen zoals "je bent een afvallige" en we denken dat je geen moslim meer bent, wat een doodvonnis is. Iemand die het niet eens is met de meerderheid zal uitgesloten worden door de anderen die hem zullen beschuldigen van verraad. Het discours dat we krijgen is: "Je bent niets, je wordt gewoon gebruikt om de gemeenschap schade toe te brengen, je bent net als de anderen, een 'kouffar', een excuus Arabier...".

Ook politici kunnen niet om met deze verschillende discours. Ze zeggen liever dat het waar is dat de mensen in de gemeenschap het slachtoffer zijn van racisme, dat er politiegeweld bestaat, enz... en voor

jongeren die dit elke dag horen, is het gemakkelijker te kunnen zeggen dat ze slachtoffer zijn in plaats van moeite te doen. Dit zet de deur open naar een situatie waar er niet langer een kader of grens is, wat de jongeren niet helpt bij het opgroeien en bij het respecteren van anderen en gezag.

Slaagt u erin om uw boodschap en uw discours over te brengen naar de politici in Brussel ?

Dit is eigenlijk een zeer complex punt. Alles wat door links werd aangestuurd (de PS, de groenen, enz.) speelde een grote rol in de slachtoffermaking en progressie van de islambeweging. De islamisten zijn ingebed in verschillende instellingen (verenigingen, politieke partijen, cultuur en sportcentra, etc.). Sommigen beseffen dat er een probleem is binnen deze partijen. Maar ze durven het niet te zeggen. Ze schrijven ons om ons te vertellen dat ze het ermee eens zijn, maar dat ze het niet in het openbaar durven zeggen.

Mijn discours ligt erg moeilijk. Dat was een van mijn doelen bij het helpen oprichten van het Observatoire, zodat anderen zich durven uitspreken.

Veel mensen in de praktijk denken net zoals ik, maar ze zijn bang om hun baan te verliezen. Als je in de verenigingssector zo'n discours houdt, dan zal het publiek niet meer komen.

Op politiek niveau stoort mijn discours dus soms. Ze zijn geïrriteerd en weten heel goed wat er in de wijken gebeurt, maar ze kunnen het niet horen, want dan zouden al degenen die op hen stemmen, hun kiezers, maar ook alle mensen die zich tijdens de verkiezingen inzetten, zelfs in de moskeeën, tegen hen zijn.

Voelt u die mobilisatie bij verenigingen, moskeeën, enz. tijdens de verkiezingen in België?

Maar natuurlijk. Iedereen weet dat. We zagen het met Catherine MOUREAUX, maar niet alleen bij haar. Er is een duidelijke vorm van cliëntelisme. Het gaat niet alleen om de affiches met mensen uit de moslimgemeenschap. Ze zullen zeggen dat het is voor de diversiteit, de open geest, enz., maar in werkelijkheid is het niet waar. Het is alleen voor electorale doeleinden.

Wat denkt u over de neutraliteit en de afwezigheid van religieuze symbolen bij overheden?

Voor mij is het duidelijk. We hebben deze neutraliteit nodig. Er mogen geen tekens zijn om zich te onderscheiden. En het is geen kwestie van discriminatie. Deze discriminatie bestaat trouwens niet in België waar de wet mensen het recht geeft om een godsdienst te kiezen of om op straat een hoofddoek te dragen. Maar bij de overheden moet men neutraal blijven. Iemand die met mij komt praten, als lid van de moslimgemeenschap, als hij of zij tegenover iemand staat die een hoofddoek draagt, dan weten ze dat ze beoordeeld zullen worden. Dit toont dat religie op de eerste plaats komt.

Vrouwen, zelfs met een hoofddoek, die met me kwamen praten als maatschappelijk werker, vertelden me dat ze wisten dat ze me konden vertrouwen en dat ik niet over hen zou oordelen. Omdat ik geen hoofddoek draag.

Een hoofddoek dragen betekent iets. Het is niet niets. Het betekent, "ik ben een moslima, ik volg de wetten van mijn religie". Maar het is niet de hoofddoek die je tot moslima maakt of niet. Er zijn veel vrouwen die moslima zijn en die de hoofddoek niet willen dragen. ACTIRIS of COCOF promoten eigenlijk de hoofddoek (proselitisme) door een gesluierde vrouw op billboards te tonen. Dit nodigt niet uit om samen te leven, maar het is eerder het bevorderen van separatisme tussen mensen. Wij en zij. Dat is wat het betekent. En het is erg triest dat de Belgische politiek hiertoe bijdraagt.

Ik heb zelfs gezien dat vrouwelijke onderwijzers met een hoofddoek aan jonge meisjes die hun hoofddoek willen afdoen, vertellen dat het door de islam verboden is en dat ze die moeten ophouden. Ze zetten deze meisjes onder druk.

Het is zeer aanwezig in het onderwijs. In de jaren 2008/2009 lieten sommige scholen de hoofddoek toe. En de jonge meisjes die de hoofddoek droegen werden gerespecteerd door de jongens die zeiden dat ze vrome meisjes waren. De andere meisjes werden lastiggevallen, ze betastten hun billen, ze behandelden hen als hoeren,... Sommige scholen besloten daarom de hoofddoek

volledig te verbieden. Sommige meisjes die ik sprak, vertelden me dat ze de hoofddoek droegen om niet lastiggevallen te worden door de jongens en om seksuele intimidatie te voorkomen.

De jongens hielden zich helemaal niet in: "Ze draagt een decolleté zodat ik mijn hand erin kan steken, madame." Dat is wat ik hoorde.

Het is meer dan een kwestie van onderwijs. Het is wat er gezegd wordt. ...Een meisje dat niet zedig is en geen hoge kraag draagt enz. ... dat is een hoer, dus als ze verkracht wordt, dan is dat omdat ze het zoekt.

Bent u zich ervan bewust dat uw discours heel sterk verschilt van wat we normaal horen? U zegt dat als men zich correct gedraagt, dan kan men er geraken, maar dat als men zich gedraagt als een delinquent, dat er dan problemen zijn?

Het discours moet erop gericht zijn om vooruitgang te boeken. Mijn discours zal door islamisten als extreemrechts gezien worden ...

Mijn oorspronkelijke bedoeling was echt om jongeren uit die 'slachtofferrol'

te halen. Want mijn hele leven lang heb ik altijd gehoord 'het is de schuld van de anderen' en de jongeren moesten zichzelf niet echt in vraag stellen. Maar het was ook omdat maatschappelijk werkers bijdroegen tot deze slachtoffermaking.

Ook bij maatschappelijk werkers heerst er die constante om de andere te zien als iemand die geholpen moet worden. Zij beschouwen die persoon als kwetsbaar en dus automatisch als oprecht. Niks wordt in vraag gesteld.

Ik had vooral de bedoeling om met de jongeren in de wijken te werken en hen te proberen uit die slachtofferrol te halen. En het is niet gemakkelijk, dat kan ik me voorstellen. Er zijn veel moeilijkheden, maar in mijn discours wou ik meegeven: "Geef niet automatisch anderen de schuld. Luister bijvoorbeeld niet naar de preek in de moskeeën of naar wat sommige maatschappelijk werkers je vertellen en probeer zelf eruit te geraken. »Sommigen zouden gemakkelijk naar beneden afglijden en zeggen "het is niet mijn schuld, het is mijn situatie, we zijn benadeeld, je zag hoe we werden behandeld".

Dat heb ik altijd geweigerd en mijn ouders hadden er een andere kijk op. We wilden geen problemen meenemen naar huis. Ik wilde tegen de families zeggen: "we hebben mogelijkheden, we zijn in België" en met sommigen konden we het doen en met anderen niet. We zagen veel moeilijkheden in de families, bijvoorbeeld geweld binnen het gezin, dus het was niet gemakkelijk om met jeugdzorg of jeugdrechters te werken. Een van de redenen daarvoor was dat we heel goed wisten dat er een nijpend tekort aan plaats was. Het was dus problematisch, want zelfs als de rechter oordeelde dat

de jongere voor zijn eigen veiligheid geplaatst moest worden, was er geen ruimte beschikbaar.

Er is een element in uw discours dat me erg opvalt. U zegt aan jongeren dat ze niet noodzakelijk moeten luisteren naar de preek in de moskeeën. U bent toch moslima?

Sociologisch gezien ben ik afkomstig uit een moslimgezin. Ik heb niets tegen de islam, het is niet de islam die ik in twijfel trek, maar de spelers binnen de islamitische beweging en hun, bewuste of onbewuste, bondgenoten. Het resultaat is hetzelfde voor de impact in onze samenleving.

Hebt u weet van preken die niet overeenkomen met de realiteit of die vooral zouden kijken naar de "slachtofferkant"?

Voor mijn masterscriptie werkte ik op verschillende plaatsen waar vrouwen kwamen en o.a. in een cursus gericht op jonge meisjes. Het discours daar riep duidelijk op tot een onderscheid tussen 'zij en wij' en tot geweld, nl. tussen ons moslims en de anderen die ongelovigen waren. We hadden het gevoel dat als de jongeren niet zo denken, we ze tot dit soort discours zouden oproepen.

Ik werd er zelf in meegesleept. Ze zeiden me, jij bent een moslima, je begrijpt het, je bent één van ons, terwijl zij, zij functioneren anders, het zijn varkens, 'kouffars'. Er werd ons duidelijk gemaakt dat we een missie hadden en er werd ons geleerd om anderen te verwerpen en te haten. Het was erg moeilijk voor mij omdat het me deed denken aan alles wat ik heb meegemaakt sinds mijn kindertijd en tot op vandaag. Al die discours die werden uitgedragen in de gezinnen, bij mijn klasgenoten, in de wijk en zelfs tegenover politieagenten

Is dit volgens u een discours dat veralgemeend is, binnen de gemeenschap, binnen de gezinnen?

Eerlijk gezegd wel. Het is wijdverspreid. Ik kom zelf uit een gezin afkomstig uit de 'Rif' in het Noorden van Marokko. We zijn mensen die nogal op zichzelf zijn. We zijn Berbers, dat is zoals een clan. En het moet gezegd worden dat de drugshandel daar ook vandaan komt. Veel gezinnen leefden door de drugs.

In de jaren '80, toen velen werkloos waren, was er dus veel drugshandel. Het was iets wat bekend was, dat was wijdverspreid, we wisten het allemaal. Maar het was gewoon iets tussen ons. We konden er buiten niet over praten. En we waren er niet zeker van dat de politie ons zou kunnen beschermen.

Maar er is ook een taboe. Het zou ontrouw zijn om iemand buiten de gemeenschap te gaan vertellen wat er binnen in de gemeenschap gebeurt.

Vreest u niet, door een dergelijk discours te voeren, dat gepubliceerd zal worden in een vakbondsblad van de politie, dat u nog meer geïsoleerd, zelfs bedreigd zal worden? We zouden niet willen dat we u in gevaar brengen.

Op het punt waar ik nu gekomen ben, verandert dit toch niet veel. Wat voor mij belangrijk is, is dat de boodschap overkomt en dat de spelers zich er bewust van worden, dat de burgers, inclusief de moslimgemeenschap, hun eigen leven in handen kunnen nemen. Dat ze kunnen beseffen dat als we dit willen doen, we het samen moeten doen door de wetten van ons land te beschermen en te respecteren. Dat is de enige manier waarop we de dingen kunnen veranderen en wegvaren van de gebruikelijke consensus in België dat we geen dingen kunnen zeggen, we moeten absoluut het taboe doorbreken.

In werkelijkheid is er geen "samenleving". Mensen wonen naast elkaar, maar niet "samen". Dit zorgt voor spanningen en op een dag ontploft dit en dan profiteren de extremen ervan. Ongeacht of het nu gaat om extreemrechts of de islamisten. Zij zijn degenen die ervan profiteren. Akkoordjes en compromissen zullen alleen maar leiden tot spanning en geweld. We moeten leven en samenkomen rond een gemeenschappelijke basis en gedeelde waarden.

Interview Thierry Belin

WEGWIJS BIJ EEN ARBEIDSONGEVAL

Werd u gekwetst ingevolge de uitvoering van uw dienst of op de weg van of naar het werk? Dan bent u mogelijk het slachtoffer van een arbeidsongeval en maakt u aanspraak op een tussenkomst van de overheid voor uw schadeloosstelling.

HOE GOED AANGIFTE DOEN?

Naast het voorziene medische getuigschrift (UBPol Bijlage 8) bij elke consultatie van een geneesheer dient uw behandelende arts bij een arbeidsongeval ook een medisch attest "Model B" (UBPol bijlage 11) in te vullen.

Nadat u voor uzelf of een rechtverkrijgende de bestemde rubrieken in het aangifteformulier "Model A" (UBPol bijlage 9) hebt ingevuld en ondertekend dient u dat in samen met het model B bij de bevoegde dienst of personeelslid. Een aangifte gebeurt best zo snel mogelijk maar kan tot uiterlijk 3 jaar na het arbeidsongeval.

OPGELET: Hoofdzakelijk op basis van uw verklaring en eventuele getuigenverklaringen over de omstandigheden waarin het ongeval zich voordeed, wordt beslist over de erkenning ervan als arbeidsongeval. Besteed daar dan ook de nodige aandacht aan en vraag uw NSPV afgevaardigde desnoods voorafgaand raad.

Een ongeval wordt enkel aanvaard indien:

- er een plotse gebeurtenis was
- die een letsel veroorzaakte
- en voor zover er voor dat letsel tenminste 1 externe oorzaak was.

De 3de voorwaarde is het gevolg van een constante rechtspraak en veronderstelt de interactie van tenminste 1 oorzaak vreemd aan het gestel van het slachtoffer.

In geval van een arbeidswegongeval mag er geen sprake zijn van een al te belangrijke omweg of onderbreking.

ONGEVALSBEOORDELING

Binnen de 30 dagen na ontvangst van de aangifte wordt u meegedeeld of het ongeval al dan niet erkend wordt als arbeidsongeval.

Bij twijfel wordt soms een bijkomende verklaring gevraagd of wordt u opgeroepen door de geneesheer van de verzekeringsmaatschappij (enkel voor de lokale politie) die een advies zal verstrekken aan de bevoegde overheid. Opgelet want deze arts zal nagaan of uw kwetsuren verband kunnen houden met de feiten !

Bij niet erkenning kan door middel van een gemotiveerd verzoek (willig beroep) de bevoegde overheid gevraagd worden haar beslissing te willen herzien. Zoniet rest er enkel het aanvechten van de negatieve beslissing voor de arbeidsrechtbank.

TIP: Zou u beroep willen doen op de NSPV rechtsbijstand, voeg dan een kopie van uw aangifte bij uw aanvraag rechtsbijstand.

MEDISCHE EXPERTISES

Na ontvangst van uw dossier zal de Gerechtelijke Geneeskundige dienst van de overheid (GGD) evalueren of een expertise vereist is. Indien wordt geoordeeld dat u volledig hersteld bent, wordt u een attest van genezing toegezonden met verzoek dat voor akkoord terug te zenden.

Indien u niet akkoord gaat of er uit uw dossier blijkt dat er waarschijnlijk nog restletsels zijn, ontvangt u een oproep tot medische expertise.

Bij ontvangst van het verslag van die expertise dient u zorgvuldig na te gaan of u instemt met de voorgestelde besluiten inzake de letsels, het percentage gedeeltelijk blijvend arbeidsongeschiktheid (GBO), de datum van consolidatie en de ziekteperioden die worden aanvaard. Raadpleeg uw behandelend arts voor een eerste medisch advies bij twijfel en vraag om een attest met de redenen van niet akkoord. Teken dan binnen de termijn van 30 dagen beroep aan.

In beroep kan u bijstand krijgen van een geneesheer- expert aangewezen door het NSPV. In dat geval dienen ons alle medische stukken te worden toegezonden.

Hoewel enkel de besluiten van de GGD bindend zijn, gebeurt het meermaals dat bij de lokale politie de arts van de verzekeraar u oproept voor een medisch onderzoek. Op die wijze wordt onder meer gepoogd misbruiken uit te sluiten en aan te zetten tot een snellere werkhervatting.

DE SCHADELOOSSTELLING

Voor de periode van ziekteverlof ten gevolge van het arbeidsongeval maakt u aanspraak op bepaalde gederfde toelagen en vergoedingen zoals bijvoorbeeld nachtprestaties, weekendprestaties,... De dienst bevoegd voor de erkenning als arbeidsongeval staat in voor het opstarten van de vereffening hiervan.

In geval van blijvende arbeidsongeschiktheid is een arbeidsongevallenrente verschuldigd waarvoor een rentebesluit dient opgesteld te worden. Het wettelijke gedeelte van de rente wordt berekend op uw inkomen met een maximum inkomensplafond van 24.332,08 € voor ongevallen vanaf 01-01-2005. De rente = het product van uw jaarlijkse bezoldiging (plafond) en het toegekende percentage GBO.

Concreet: een GBO van 10% = een jaarlijkse niet

belastbare rente van 2.433, 20 € en dat levenslang voor zover dit ongewijzigd blijft in geval van herziening.

Om bezuinigingsredenen wordt wettelijk maar 50% uitbetaald van de rente indien de GBO kleiner is dan 5% en 75% voor rentes die tenminste 5% bedragen maar minder dan 10%. Rentes voor een GBO van minder dan 10% worden ook niet meer geïndexeerd.

Leden van de lokale politie krijgen dikwijls bovenop voormelde wettelijke rente een extra legale rente volgens het contract tussen de zone en de verzekeraar.

Alle medische kosten die voortvloeien uit het arbeidsongeval worden terugbetaald overeenkomstig de nomenclatuur van de geneeskundige verstrekkingen (terugbetaling van het remgeld).

Ook verplaatsingskosten zijn terugbetaalbaar.

Niet alle schade wordt evenwel vergoed (bv: geen enkele vorm van morele schade) binnen de arbeidsongevallenregelgeving zodat het nodig kan zijn (indien er een derde aansprakelijk is) hiervoor een gemeenrechtelijke procedure aan te spannen.

TIP: Bewaar zorgvuldig alle bewijsstukken van gemaakte kosten. Maak een kopie ervan.

HERZIENING

Is ambtshalve of op vraag mogelijk uiterlijk binnen de 3 jaar na de medische expertise.

Nog vragen? Raadpleeg uw NSPV afgevaardigde of contacteer :

NSPV vzw
Romboutsstraat 1
1932 Zaventem
Tel: 02/644.65.00
www.nspv.be

EEN OPEN BLIK VAN EEN BURGER

Geweld tegen de politie. Brief aan onze politieagenten.

Gepubliceerd op <https://wimbackx.jouwweb.be/>

Beste agente,
Beste agent,

De zorgsector? Ik herinner mij het applaus. Elke avond om acht uur. Ik herinner mij de geschenken die aan ziekenhuizen geleverd worden. Taarten. Bloemen. Koeken. Maaltijden. Concerten. Aangeboden door bedrijven. Aangeboden door artiesten. Achterwege blijven bij de vele steunbetuigingen was geen optie. Iedereen moest mee. Werknemers in de sector werden plots helden. Voordien nauwelijks opgemerkt, nu op het ereschavot geplaatst. Volledig terecht. Ik had hierop niks aan te merken. Integendeel. Met veel enthousiasme deed ik mee. Elke avond gingen mijn handen op elkaar. Het was de evidentie zelf. Onze nieuwe helden vochten hun strijd. Voor ons. Een zekere waardering mocht daar tegenover staan. Dus jawel, applaudisseren maar. Terecht.

De afvalophalers? Het lijkt zo gewoon. 's Avonds zetten wij onze vuilnis aan de deur. De volgende morgen wordt het opgehaald. Al jaren gebeurt het zo. Niemand stelt zich hieromtrent vragen. Dit jaar lijkt het anders. Wij zien niet enkel het vuilnis. Voor de eerste keer zien wij de mannen en vrouwen die datzelfde vuilnis ophalen. Het lijkt alsof wij wakker worden geschud. Aan dat wakker schudden wordt dankbaarheid gekoppeld. In die mate dat er een week van de afvalophalers in het leven wordt geroepen. Steunbetuigingen worden voor het venster gehangen. Voor die ene week doen wij ons uiterste best het vuilnis op een ergonomisch verantwoorde manier aan te bieden. Die week lijkt ons de juiste manier om onze appreciatie uit te drukken. Terecht.

De politie? Euh, euh, euh, ... De politie? Geen applaus. Geen steunbetuigingen. Geen geschenken noch concerten aan de commissariaten. Geen heldenstatus. Geen week van de politie. Absolute stilte. Ik kijk om mij heen. Ik stel vast. Terecht? Ik dacht het niet.

Alvorens ik verder ga, wil ik mij toch even voorstellen. Om alles duidelijk te stellen. Om alles uit te klaren. Ik ben geen verbitterde collega, die misnoegd is om de misgelopen attenties en solidariteitsacties. Een politieagent ben ik niet. Ik ben een burger. Een simpele burger. Meer niet. Enkel in die hoedanigheid ben ik betrokken partij. Voorgaande wou ik u even meegeven. Om aan te tonen dat ik buiten het politieapparaat sta. U staat aan de ene kant. Ik sta aan de andere kant. Nu dit alles van de baan is, kan ik verder met mijn brief.

Heel waarschijnlijk zal u zich afvragen met welke bedoeling ik deze brief schrijf. Ik beken, de inleiding mocht wat korter. Toch was deze nodig. Om alles even te schetsen. Alvorens ik tot mijn eigenlijke betoog kom. Mijn betoog, dat nu volgt. Dat nu begint.

In de krant lees ik over geweld tegen de politie. Met een lichte mate van overdrijving zou ik durven beweren dat ik bijna dagelijks dergelijke meldingen van agressie lees. Het verbaasde mij. Meer nog, het begon mij te ergeren. Te storen. In die mate dat ik even op onderzoek ging. Zo mocht ik lezen dat dit jaar achtduizend vijfhonderd feiten van geweld tegen de politie werden geregistreerd. Omgerekend is dat bijna vijfentwintig keer per dag. Ik begreep het niet. Terwijl andere sectoren overladen werden met bewijzen van solidariteit, moesten jullie als het ware gaan schuilen. Vanuit het publiek kwam geen reactie. Niemand die het geweld veroordeelde. Jawel, vanuit de politiek kwam er reactie. Politici struikelden over elkaar om het geweld te veroordelen. Meer nog, onze minister van Justitie stuurde een omzendbrief waarin hij belooft politiegeweld systematisch te vervolgen. Voortaan zou een nultolerantie voor geweld tegen de politie gelden. Dat is goed. Uiteraard.

Toch meen ik te mogen stellen dat een omzendbrief niet voldoende is. Vanuit de maatschappij moet tegelijk het signaal gegeven worden dat geweld tegen onze politiediensten niet getolereerd wordt. Niet aanvaard wordt. In gevallen van agressie horen we telkens actoren uit het maatschappelijke veld. Zij dragen omstandigheden aan, die een verklaring zouden kunnen geven voor diezelfde agressie. Het zoeken naar een verklaring kan best nuttig zijn. Toch mag die mogelijke verklaring nooit een excuus zijn voor geweld. Geweld is een brug te ver. Altijd. In alle gevallen. Dat moet de houding worden. Dat moet de enige houding worden. Als burger moeten we die houding opnieuw laten doorsijpelen in de maatschappij. Als burger moeten we onze stem laten horen. Ik hoop met deze brief hierin een bijdrage te kunnen leveren. Ik hoop dat mijn brief hierin megalofonversterkend kan werken.

Kritische stemmen zouden kunnen opperen dat ik mij met deze brief monddood maak. Dat ik mij ontwapen om met een kritische blik te blijven kijken naar de werking van uw politiediensten. Ik ben een andere mening toegedaan. Ik meen dat ik via dit engagement net mijn stem versterk in het debat. Met mijn betrokkenheid plaats ik mij middenin het debat. Ik sta niet langer aan de kant. Ik kan mijn kritische stem laten horen als het gaat over de selectie. Als het gaat over de opleiding. Als het gaat over het functioneren. Als het gaat over sanctioneren. Die kritische stem zal op generlei wijze afbreuk doen aan deze brief. Die brief blijft overeind. Want een echt debat kan pas gevoerd worden in alle sereniteit. Respect versterkt enkel die sereniteit.

Deze brief is mijn applaus aan u. Mijn concert. Mijn steunbetuiging. Mijn geschenk. Mijn huldebetoon. Mijn dankuwel.

Met vriendelijke groeten.
Wim Backx
Zwijnaarde

<https://wimbackx.jouwweb.be/>

EEN MERKWAARDIG ONGEVAL

Ik ben Pol DEROCHETTE geboren op 07.10.1943 in een klein dorpje in de Ardennen.

In onze Ardennen waren de jongeren van mijn tijd vaak van plan om carrière te maken bij de spoorwegen, de post of het leger.

Zelf koos ik voor die laatste optie.

Op 17-jarige leeftijd meldde ik me aan voor een periode van 3 jaar als NAVO-vrijwilliger tijdens de Koude Oorlog bij het Belgische leger in de BRD (West-Duitsland).

Deze leeftijd was toegelaten omwille van politieke redenen met de Koude Oorlog tussen de 2 mogendheden.

Ik werd toegelaten tot het 1ste Regiment Ardeense Jagers, gestationeerd in Siegen.

Twee maal nam ik met twee compagnieën deel aan de gebeurtenissen in 1960 en 1961 tijdens de onafhankelijkheid van Belgisch Congo en Rwanda. Aan het einde van mijn contract wilde ik carrière maken bij de Rijkswacht.

Nadat ik geslaagd was op de Rijkswachtschool en na een verplichte stop bij de mobiele groep van Vottem bij Luik, verzorgde ik met mijn collega's een detachering van 2 jaar in de autosnelwegpost van Eynatten aan de Belgisch-Duitse grens.

Paspoort- en documentencontrole, juridisch onderzoek en ondersteuning van de douane.

Terug bij de mobiele groep koos ik voor de territoriale compagnie - brigade Seraing.

Deze industriële wijk is aan te bevelen om alle aspecten van het politiewerk te leren kennen en samen met mijn oud-collega's heb ik geleerd van deze baan te houden en vooral van het gerechtelijke onderzoek.

Na geslaagd te zijn voor de opleiding in Brussel, meldde ik me aan voor de BOB van Seraing. Er was ook nog een verplichte stop in Brussel om de C.C.C. te helpen bestrijden.

Deze middelgrote BOB was ook een goede leerschool voor het politieel speurwerk en de opheldering van misdaden en misdrijven.

Om mijn carrière te kunnen afronden, ging ik, op mijn verzoek, werken bij de BOB van Luik en samen met de collega's heb ik gedurende 5 jaar de kans gehad om aan heel wat belangrijke zaken te werken.

In 1999 ging ik met pensioen na een volledige carrière van 35 jaar en 3 jaar bij Defensie.

Ik heb voor u een nogal merkwaardig ongeval uitgekozen, namelijk een gevechtsvliegtuig en een auto in Bierset.

Het vliegtuig slaagde er niet in om op te stijgen en botste met één van de brandstoftanks tegen het dak van een auto die op de rijksweg reed, gelegen op het einde van de startbaan.

1 dode en 2 ernstig gewonden in de auto, de piloot bleef ongedeerd.

Samen met 3 teams van 2 en een sectie van de luchtmacht nam ik deel aan het onderzoek naar dit ongewone ongeval.

Ik ben de rijkswachter die op de linkervleugel zit, samen met een luchtmachtofficier.

Dit onderzoek was heel bijzonder en het verslag dat opgesteld werd, was heel opmerkelijk.

Ik heb dit verslag altijd bewaard als voorbeeld.

Met vriendelijke groeten.

DEROCHETTE, Pol

HET VERHAAL VAN NAPOLEON

Dit is een verhaal over Napoleon.

Nee, niet die met zijn hand tussen de derde en vierde knop van zijn ondervest maar over een vogel.

Napoleon werd geboren in een vogelverblijf achterin mijn tuin.

Moeder vogel had het waarschijnlijk te druk met haar kroost en had niet door dat één van haar kleine mormeltjes uit het nest was gedonderd.

Op een kille, mistige morgen vond ik het hulpeloze kale ding, spartelend op de grond. Terugzetten zat er niet in want zijn lepe broertjes en zusjes stampten hem terug uit het nest, kwestie van meer plaats te hebben.

Er zat niets anders op dan hem op te voeren met de hand. Elke dag, gewapend met een voederspuit het gulzige bekje vullen tussen mijn shiften door vroeg enige organisatie.

Het vogeltje werd een stevige vogel en boven de doopvont kreeg hij de naam Napoleon.

In het prille begin kreeg onze nieuwe huisgenoot een verblijf toegewezen in de veranda maar al gauw werd het hulpeloze ding een nogal wilde uitvoering die stevig tekeer ging in zijn voederbak. Het gevolg liet zich raden, de vrouw des huizes zag de woesteling niet meer zitten en wilde hem buiten.

Napoleon kreeg een nieuwe thuis, namelijk het koffielokaal in onze Rijkswachtbrigade.

Al gauw had hij het zeer naar zijn zin en vloog regelmatig vrij rond, hier en daar even op de schouders van de collega's verpozend. Het verbaasde dan ook niemand dat er af en toe een witte streep te zien was op de uniformjas van menige collega. Zindelijkheid kregen wij hem niet aangeleerd.

Het vogeltje van het agaporniden ras had echter één nadeel, van alles wat hij tegenkwam beet hij repen af om ermee naar zijn woonblok te vliegen om daar een nest te weven. Het liefst van alles vierde hij zijn lusten bot op papier. Iemand had een dossier van het parket, een ons welgekend kantschrift, op een vensterbank laten liggen en voor hij er erg in had was 10 cm van de bovenkant verdwenen. Het stuk dossier verdween gezwind in het woongedeelte van onze gevleugelde kameraad.

Eén van de collega's, ook een vogelliefhebber, zag op een dag dat Napoleon geen mannetje was maar een Antoinette. Ze had namelijk 2 eieren gelegd in haar woongelegenheden.

De collega vogelliefhebber kwam op het lumineuze idee om eitjes van zijn parkieten mee te brengen en in de plaats te leggen van de onbevuchte exemplaren. Napoleon want zo bleef hij heten broedde de eieren uit en bracht de jonge vogeltjes op zoals een echte moeder zou betamen. Er was echter één detail aan de aandacht ontsnapt, de eieren waren afkomstig van een vogelsoort die tweemaal zo groot waren

dan Napoleon. Dat resulteerde in een absoluut raar zicht waarbij de jongen na 2 weken groter waren dan de voedster. Dat nam echter niet weg dat de beide kleintjes werden groot gebracht door hun instant moeder.

Haar lievelingsplaats was de vuilbak waar ze naar hartenlust kon rondscharrelen en stukjes papier verzamelen.

Zoals in de meeste brigades werd er 's middags regelmatig een frietje verorberd, rijkelijk besmeerd met mayonaise.

Na deschranspartij werd het papier halfbijeengeplooid en in de vuilbak gegooid. Er werd echter geen rekening gehouden met de vaste bezoeker. Gevolg was dat een compleet

besmeerde vogel naar boven kwam gekropen van onder tot boven besmeerd met mayonaise.

De vogel werd afgespoeld onder de kraan en van de vette substantie ontdaan. Hij was zodanig tam dat hij het verplichte bad gewillig liet gebeuren, meer nog hij genoot ervan. Hij hield geen nadelen over aan zijn ongewilde confrontatie met een smak mayonaise.

Napoleon leefde verschillende jaren in ons gezelschap tot hij een natuurlijke dood stierf.

Hij liet een nooit vermoede leegte achter in onze gemeenschap.

Dirk Van Brabandt

Ex lid van de Rijkswachtbrigade Wetteren

Foto TheAlphaWolf wikipedia

MIJMEREND NAAR HET VERLEDEN

De voormalige Koninklijke Rijkswachtschool (KSchGD)

*Rijkswachter ! Het beroep van mijn dromen!
Om het te kunnen beoefenen, heb ik mijn huid
duur moeten verkopen...*

*Een heel klein stukje maar..., met een stukje
bot erbij;*

Gemakkelijke toegangsexamens en ik wacht dus vol optimisme op mijn inlijvingsattest. Maar wat een teleurstelling, ik blijf fysiek ongeschikt. Mijn teen, de allerkleinste dan nog, heeft er schuld aan. Dat teentje rust gedeeltelijk op zijn buurman. Oh wat bizar! Ze zeggen dat een amputatie de enige oplossing is. Zo gezegd, zo gedaan! Door een chirurg welteverstaan. Dit alles zonder medeweten van mijn vrienden en familie. Zij hadden mijn "offer" nooit begrepen. Vooral omdat ze ... rood zien als er gesproken wordt van rijkswachters. De herinnering aan de zware winterstaking van 60/61 ligt hen nog vers in het geheugen, waardoor ze nog verbitterd zijn over de verloren strijd. Voor hen is het woord 'verraad' nog een licht woord voor mijn ondernemen. Heel discreet verlaat ik mijn vertrouwde omgeving en laat niet alleen mijn "teentje" achter, maar vooral mijn vrienden...

April (1961), een maand die de lente aankondigt, de weerkundige lente, maar ook een nieuwe

lente in mijn leven.

Ik bied me met mijn koffer in de hand aan op nr.227, Kroonlaan in Brussel. Vlaming? Waal? De vraag wordt vaak gesteld door de officiële instanties. De Koninklijke Rijkswachtschool bevestigt de regel. Dat ventje van de platteland voelt zich niet op zijn gemak bij de wachter aan de ingang. Imposante gebouwen, ware blokken, rondom de binnenplaats. In een verborgen hoekje staan er prachtige paarden vastgemaakt aan de muur. Rijkswachters in werktenuë beginnen te roskammen. Je hoort alleen de beslagen hoeven op de stenen of het gekletter van de emmers van de verzorgers dat hun aanwezigheid verraad. Wat verderop in open lucht draaien enkele ruiters rondjes op aangeven van de longe van de instructeur. Op de binnenplaats infanteristen in ordehandhavingstenuë. Ze gaan stap voor stap verder met gesloten gelederen en drijven een twintigtal mensen uiteen die betogers moeten voorstellen. Twee gigantische waterkanonnen bewegen naar het midden. Alles in goede banen geleid door een instructeur met een bulderende stem.

Een kleine wereld die perfect op elkaar ingespeeld is zoals bijen in een korf.

Op de binnenplaats geeft een trompet aan dat er een belangrijk moment komt. Indrukwekkend! En intussen groeit onze groep met burgers aan om uit te groeien tot onze toekomstige lichting. Met onze wijd opengesperde ogen willen we niks missen van het spektakel. Zo worden de rekruten ontvangen en zonder elkaar te kennen wisselen ze reeds blikken uit. Ze bespeuren ongetwijfeld de moeilijkheden die ze zullen ondervinden tijdens een volledig jaar en onder het bewind van het internaat.

De teamgeest wordt reeds wakker in onszelf, zoals bij de opkomst van adrenaline als je een obstakel tegenkomt.

Onze instructeurs geven ons een opleiding die de naam waardig is. Ze onderwijzen ons ongekende zaken, allemaal nieuwe dingen voor ons. Een onderofficier aan het hoofd van de lichte, bijgestaan door enkele experts voor specifieke domeinen: rollend materieel, bewapening, Frans,... Goed gestructureerde lessen die het programma tot op de letter volgen, professionalisme, sport, oefeningen, drill, theorie en pauzes. De opleiding wordt het dagelijkse leven, soms tot laat 's avonds. Geen sprake van om naar de kantine te gaan. "Van buiten leren" dat is goed voor het geheugen, zeggen ze -regelmatische evaluaties geven ons hier alle kans toe- "en je slaagt beter, want je weekendverlof hangt er vanaf".

Slechte punten leiden tot nablijven. Die fameuze evaluaties snoeien in onze korte momenten van vrijheid in het weekend. Of erger nog, zakken voor een trimesterexamen en je kan opnieuw drie maanden herbeginnen. Twee hernemingen en je mag terug naar het burgerleven. Er was geen plaats voor dromers in deze school. Ik was verrast om te zien hoe ver de militaire opleiding ging. Vormt dit ook geen karakter? Toen vormde de rijkswacht steeds de vierde tak van het leger. Binnenlandse defensie zijn hen wettelijk voorbehouden. Enkel de instructeurs lijken hier plezier in te scheppen.

Is het voor hen de gelegenheid om zich af te reageren op de een of andere pispal? Er is altijd wel iemand tijdens de oefeningen. Hoewel we andere dingen gezien hebben tijdens onze dienstplicht die toen nog verplicht was.

Het Ter Kamerenbos en, minder vaak het oefenplein in de Generaal Jacqueslaan worden bekend terrein, plaatsen waar we ons kunnen uitleven. Sommige kerels geven de voorkeur aan de Waversesteenweg of de Jachtwijk (bars met dienststers), maar alleen op woensdagavond, de enige vrije avond tijdens de week.

Na de vele maanden opleiding, rijkswacht, Oh, neen, sorry, de onderofficier wordt de straat op gestuurd met de hoop om goed omkaderd te zijn. Eerst even naar de Mobiele Groep, interventiereserve in de provincies. Daarna overgeplaatst naar de territoriale (brigade). Daar, wordt hij voor de leeuwen geworpen. Is ervaring niet de beste leerschool?

Voortdurend gevangen tussen de egoïstische belangen van de ene en de zottigheid van de andere, hij heeft stevige schoenen nodig om zich niet te laten meedrijven op die stromen. Zijn basisopleiding is een waardevolle meerwaarde hierbij.

De KSchGD zorgde ervoor dat hij hoogstaande knowhow heeft, deze opleiding moest niet onderdoen voor die van de andere politieagenten toentertijd, daar ben ik zeker van.

In eerbetoon over deze oude dame uit vervlogen tijden, meer dan tweehonderd jaar oud, spreekt men heel weinig van deze school waaruit zoveel uitmuntende rijkswachters vertrokken zijn.

Dus geven we haar deze kleine knipoog...

Jacques Hoslet

Ook een verhaal te vertellen?

Stuur ons jouw leukste verhaal politieverhaal* voor 1/11/2020 naar echo@nspv.be of per post en maak kans op een het boek van Stefano Rizzo, "Ze zei flik tegen me" en publicatie in een van de volgende Echo's!

**houd rekening met beroepsgeheim en privacy!*

Vragen & Antwoorden

We dachten de coronacrisis, tegen het einde van het jaar vergeten te hebben. In tegendeel, we zullen schijnbaar nog lang gebonden blijven aan een reeks maatregelen.

Door dezelfde corona worden onze afgevaardigden gepensioneerd belemmerd in hun dienstbetoon naar de leden toe.

Wanneer online kan gewerkt worden is dat nog zo geen probleem. Anders is het gesteld wanneer alles telefonisch dient te gebeuren, en bij hoog bejaarden via een derde persoon.

Noodzakelijke persoonlijke sociale contacten zijn omzeggens weggevallen. Dat zet een zware domper op ons zo gewaardeerd werk.

Voor de actieven en jongeren in onze vereniging, klinkt dat misschien vreemd. Je moet wel weten dat de ouderen nood hebben aan een dosis persoonlijke contacten. Deze categorie gepensioneerd houdt van een babbel en mijden de onlinecontacten met de PC.

Tijdens de laatste maanden hebben wij moeten vaststellen dat de Federale Pensioendienst onregelmatig en soms gebrekkig werkt. Bij de ene weduwe is het overlevingspensioen en begrafenisvergoeding op ongeveer drie weken geregeld en bij de andere is er pas na drie maanden schot in de zaak gekomen. De coronacrisis zal daar zeker voor iets tussen zitten.

Wij volgen de zaak op. Misschien moeten wij onze werkmethode aanpassen?

Vraag 1: Halftijds werken en halftijds pensioen.

In normale omstandigheden ga ik op 01/07/2021 met pensioen na mijn NAVAP-periode.

Hoe zit het met het hangende wetsvoorstel "Halftijds pensioen - Halftijds werken"

In plaats van NAVAP zou ik dit systeem verkiezen omdat ik in tegenstelling tot NAVAP wel mijn pensioen verder kan opbouwen?

Onder deze rubriek is een dergelijke vraag gesteld en behandeld geweest.

Op het eerste zicht, lijkt een dergelijk systeem wel interessant voor hen die het wat kalmer aan willen doen en door halftijds te werken toch nog een maximum pensioenbedrag in het vooruitzicht krijgen.

Bij NAVAP stopt de pensioenopbouw volledig.

Ik herinner me dat dit wetsvoorstel weinig bijval had bij de vakbonden en dat men toen sprak over een lege doos.

Voor de val van de regering was het wetsvoorstel terug op tafel komen te liggen. Bij mijn weten is dit toen stopgezet en wacht dit voorstel op een herkansing bij een nieuwe regering. (Misschien?) Het is afwachten geblazen!

Vraag 2: Diplomabonificatie.

Wat met de diplomabonificatie na 01/12/2020?

Wordt deze maatregel dan stopgezet?

De diplomabonificatie wordt niet afgeschaft.

Op die datum stopt de overgangsbepalingen en de daaraan verbonden voordelige tarief.

Zij die hun aanvraag ingediend hebben voor die datum blijft de voordeel tarief van toepassing.

Na 01/12/20 dient men het volledige bedrag te betalen, ter validering.

Voor een ambtenaar: Forfaitair bedrag van 1 560,60 EUR (index van kracht op 01/03/2020) per periode van 12 maanden.

Nog even dit: hou rekening dat u niet zal kunnen genieten van de eventuele gevalideerde studiejaren bij een relatief maximum pensioen of een absoluut maximum pensioen.

Het is daarom sterk aan te raden goed te berekenen hoeveel jaren of maanden men tekort komt, voor je begint de studiejaren te valideren.

Wanneer je als ambtenaar bij de politie aan 37.5 jaren effectieve diensten komt zit je aan het relatief maximum en heeft het geen zin om diplomabonificatie aan te vragen.

Men kan trouwens in dat geval geen geld terugvorderen.

Volg ons nu!!

<https://www.facebook.com/NspvGepensioneerden>

Vraag 3: Statuut van Nationale Erkentelijkheid. Mijn vader rijkswachter, is overleden op In bewaarde papieren heb ik een artikel van de Syndicale Echo gevonden over het statuut van Nationale erkentelijkheid. Daarbij zaten stukken als bewijsmateriaal met zijn aanvraag.

Kan ik dat statuut nog aanvragen?

Uw vader voldeed aan de voorwaarden. Het is het spijtig dat hij gedraald heeft om het statuut aan te vragen. Het NSPV heeft na het verschijnen van die wetgeving daarop, vooral bij de ex rijkswachters erop aangedrongen en hen daarbij geholpen om de aanvragen te doen.

Het was namelijk zo dat die oud-strijders, weerstander of weggevoerde werkweigeraar,

onmiddellijk na de bevrijding bij de rijkswacht zijn aangeworven, het statuut konden aanvragen.

In dit geval heeft vader deelgenomen aan de achttien daagse Veldtocht, krijgsgevangen geweest en in 44 bij de rijkswacht aangeworven. Gezien de ongeregelde heden van WOII geduurd hebben tot augustus 1945 voldeed vader aan de voorwaarden.

Het statuut van Nationale erkentelijkheid kan niet postuum of met terugwerkende kracht aangevraagd worden.

Onder bepaalde voorwaarden kunnen weduwen van titularissen van het Statuut van Nationale Erkentelijkheid, wel nog genieten van bepaalde voordelen in verband met hun overlevingspensioenen. Bij twijfel kan je nog steeds terecht bij de afgevaardigden gepensioneerd van het NSPV.

Misschien klinkt bovenstaande voor de meesten van onze leden oubollig?

Buiten het bovenstaande antwoord aan de vraagsteller, is er nog dit voor de jongere en beroeps-actieve lezers:

Wij verwijzen naar de wet van 26 januari 1999 en de wet van 16 januari 2006.

Wij weten dat er nog een belangrijk aantal van onze leden zich Koreaan, veteranen bij de gevechten van Congo, Rwanda -Burundi mogen noemen en wij nemen deze van Kosovo e.a. erbij. Ook deze kunnen het statuut van Nationale erkentelijkheid aanvragen. Deze zijn zelfs nog niet zo oud!

Speciaal voor de Burgerlijke slachtoffers van terrorisme en aanslagen van de laatste decennia is een gelijkgestelde regeling getroffen. (o.a. Zaventem; Brussel; ...)

Rechthebbenden:

- De rechtstreekse slachtoffers (met vastgestelde schade en aanwezig op de plaats).
- De onrechtstreekse slachtoffers (erfgenaam of aanverwant tot 2de graad).
 - overlevende partner (huwelijk, wettelijk of feitelijk samenwonend);
 - kinderen van slachtoffer; - feitelijk samenwonende partner.

Deze informatie kan nuttig zijn, maar hopen ze in de toekomst niet meer nodig te hebben

Marcel De Loof

GEHEUGENSTEUN PLOTSE GEBEURTENIS

FICHE MET DOOR U BIJ TE HOUDEN INFORMATIE

Gegevens van het lid

Naam en voornaam	
Geboortedatum en geboorteplaats	
Stamnummer	
Laatste barema of graad	
Lidnr. NSPV	
Rijksregisternr.	
Pensioen- brevetnummer(s) (te vinden op rekeninguittreksels)	
Pensioenen en renten (oorlogsrenten – Statuut van na-tio- nale erkentelijkheid...)	Benaming Nummer
Datum en plaats huwelijk	
Datum van echtscheiding	

Gegevens van echtgenoot/echtgenote.

Naam en voornaam	
Geboortedatum en geboorteplaats	
Rijksregisternr.	
Pensioen- brevetnummer(s) Vervangingsinkomen	Benaming Nummer

Plaatselijke afgevaardigden gepensioneerden (Prov./afd.) om een overlijden te melden.

Verzekeringen

Verzekering	Naam van maatschappij	polisnummer
Levensverzekering		
Brandverzekering		
Hospitalisatieverzekering		
Burgerlijk aansprakelijkheid		
Assistance		
Pensioensparen		
NSPV National	snps@nspv.be	02/644 65 00
Solidariteitsfonds voor de politiediensten	Kroonlaan 145 A 1050 Brussel	02/642 60 90
OVb pol	Fritz Toussaintstraat 8 1050 Bruxelles	02/642 67 87(avant 12h00)
Cover (Assurnat)	info@cover-risk-management.be	02/647 79 23

Onze bliken van deelneming aan allen die betrokken zijn bij deze droeve gebeurtenissen.

Antwerpen

- 28 september 2020
Claes Alfons 63 jaar
Gehuwd met Schelik Marjolijn
- 6 november 2020
Reyniers Robert 61 jaar
Gehuwd met Marina De Strijcker
- 12 november 2020
Magel Francine 89 jaar
Gehuwd met Joseph Tack

Brussel

- 19 september 2020
Onderbeke Alice 87 jaar
Gehuwd met Sadones André
- 4 oktober 2020
Brems Jean-Hugues 55 jaar
Gehuwd met Coppe Sophie
- 3 november 2020
Louis Claire 78 jaar
Weduwe van DOFFAGNE Claude
- 17 december 2020
Van Brabant Rene 74 jaar
Gehuwd met Heylen Sonja

Henegouwen

- 4 september 2020
Thiry Francis 75 jaar
- 9 september 2020
Gerard Nelly 98 jaar
- 13 september 2020
Dor Xavier 57 jaar
- 16 december 2020
Marique Frans 96 jaar
Gehuwd met Paule Platieu

Limburg

- 13 oktober 2020
Conings Theodoor 91 jaar
Gehuwd met Inge Täube
- 9 november 2020
Donne Jacobus 68 jaar
Gehuwd met Brebels Ghislaine

Luik

- 3 september 2020
Ackermans Roger 76 jaar
- 6 oktober 2020
Poirrier Michel 66 jaar

Luxemburg

- 22 oktober 2020
Lamock Francois 91 jaar
Gehuwd met Reine Bodson
- 1 december 2020
Piron Henry 90 jaar
- 7 december 2020
Hammer Louisa
Weduwe van René Petit
- 9 december 2020
Raymont Rene 93 jaar
- 15 december 2020
Liegeois Daniel 72 jaar
Gehuwd met Nelly Duterme
- 20 december 2020
Theizen Michel 92 jaar
Weduwnaar van GATIN, Gisèle

- 1 januari 2020
Detaille Jean 85 jaar
Gehuwd met BERTÉ Marcelle

Namen

- 29 december 2020
Rolin Roger 90 jaar
Gehuwd met Elise Botteaux

Oost-Vlaanderen

- 13 september 2020
De Reu Emiel 90 jaar
- 22 september 2020
Vander Meeren Carlos
Gehuwd met Delarue Cecile
- 28 september 2020
Maes Marielle
- 13 oktober 2020
Vancaeyzeele Jooris
Weduwnaar van Lapeau Georgette
- 18 oktober 2020
Gibas Walerio 101 jaar
Weduwe van Verack Julien
- 23 oktober 2020
Colman Freddy 74 jaar
- 26 oktober 2020
De Pourcq Remi 87 jaar
- 26 oktober 2020
Porrez Emmanuel 74 jaar
Gehuwd met De Pauw Huguette
- 7 november 2020
Van Hulle Andre 92 jaar
Gehuwd met Antoinette Verheecke
- 7 november 2020
Van De Steene Lea 89 jaar
Gehuwd met Frans De Greyte
- 26 november 2020
De Pourcq Remi 87 jaar
Gehuwd met Gansbeke Germaine
- 11 december 2020
Reyne Rene 80 jaar
Gehuwd met Agnes Casteels
- 11 december 2020
Van Mossevelde Theophiel 94 jaar
Weduwnaar van Jeanne De Rijck

Vlaams-Brabant

Waals-Brabant

- 4 november 2020
Vigneron Jacques 86 jaar

West-Vlaanderen

- 7 september 2020
Louchaert Willy 84 jaar
Gehuwd met Huys Godelieve
- 15 oktober 2020
Van Vlaender Elza 90 jaar
- 15 december 2020
Snoeck Magdalena 86 jaar
Weduwe van Weduwe van Daniel Delbecque

WE HEBBEN EEN AANTAL NIEUWE
MAATREGELEN INGEVOERD.
DE POLITIE ZAL DEZE CONTROLEREN.

HALLO
JE VERLOF WORDT INGE-
TROKKEN VOOR MORGEN.
WE HEBBEN COVID PLOEGEN
NODIG.

SCHATJE DIE KLUSJES MORGEN
ZULLEN MOETEN WACHTEN IK MOET
GAAN WERKEN.

MENEER EEN
MONDMASKER IS
VERPLICHT.

DAT DRAAG IK NIET, TOTAAL
NUTTeloos ZO'N VOD OP JE
GEZICHT.

HELA SAMENSCHOLINGEN ZIJN VERBODEN EN ER IS
EEN AVONDKLOK.

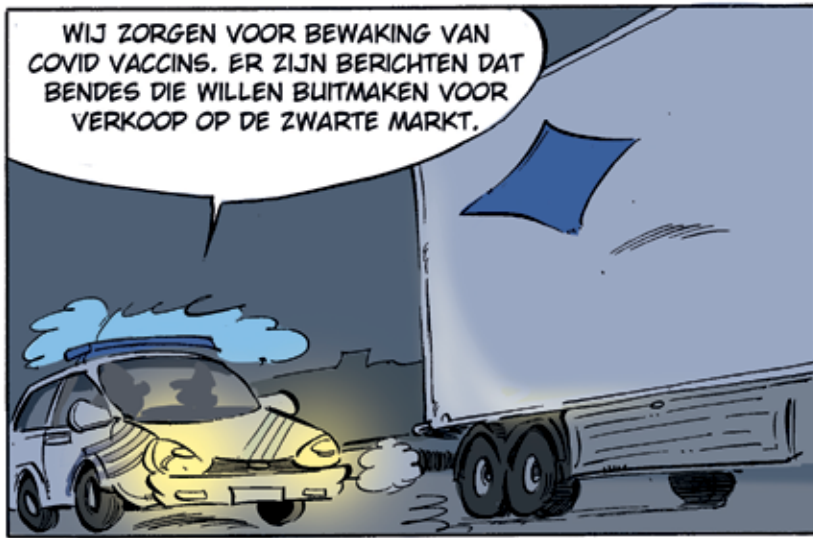
WIJ ZIJN AAN HET WERKEN.

IK LEG KLACHT NEER, MIJ FOUILLE-
REN EN BOEIEN ZONDER DE AFSTAND
VAN 1,5 M TE RESPECTEREN

WIJ ZORGEN VOOR BEWAKING VAN
COVID VACCINS. ER ZIJN BERICHTEN DAT
BENDES DIE WILLEN BUITMAKEN VOOR
VERKOOP OP DE ZWARTE MARKT.

JULLIE ZIJN ONMISBAAR IN DE AANPAK VAN
DE PANDEMIE. BEDANKT DAARVOOR.

WANNEER KRIJGEN WIJ EEN
VACCIN EN EEN PREMIE ZOALS
MEN BELOOFDE?

TUUT TUUT, DIE PREMIE IS NIET
VOOR JULLIE BEDOELD EN OVER
DIE VACCINATIE GAAN WE NOG
EERST DISCUSSIEREN.

